

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

12 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare, declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Formusatii Andrei, avocatul Popescu Dorin în numele inculpatului și reprezentantul legal Miron Dinu al părții vătămate minore, Miron Loredana, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 februarie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Ghilețchi Petru Xxxxx, născut la xxxxx, originar din r-nul Xxxxx s. Xxxxx și domiciliat în r-nul Xxxxx s. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 14.08.2017-20.12.2017

2. instanța de apel: 15.01.2018-14.02.2018

3. instanța de recurs: 20.04.2018-12.06.2018

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani din 20 decembrie 2017, Ghilețchi Petru Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, la 3 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei cu închisoare, pe o perioadă de probațiune de 3 ani, dacă nu va săvârși o nouă infracțiune, îndreptățind prin comportare exemplară încrederea ce i s-a acordat.

A fost ridicat sechestrul asupra automobilului de model „Skoda Fabia” cu n/î XXXXX, ce aparține cu drept de proprietate lui Ghilețchi P.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că, Ghilețchi Petru Xxxxx, în perioada de timp cuprinsă între lunile ianuarie - martie 2017, aflându-se împreună cu minora Xxxxx, în salonul propriului automobil de model „Skoda Fabia” cu n/î XXXXX, parcat pe un drum din marginea sat. Văratic, r-nul Râșcani, acționând intenționat, în scopul satisfacerii poftelor sexuale, a întreținut cu Xxxxx, mai multe raporturi sexuale cu consimțământul ei, știind cu certitudine, că aceasta nu a împlinit vârsta de 16 ani.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Ghilețchi P. a fost calificată *de drept* în baza art. 174 alin. (1) Cod

penal și anume – *raportul sexual altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa a certitudine, că nu a împlinit vârsta de 16 ani.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia în partea pedepsei și confiscării speciale a automobilului, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Ghilețchi P. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis. De supus confiscării speciale, care constă în trecerea forțată și gratuită în proprietatea statului, a automobilului de model Skoda Fabia cu n/î XXXXX, ce aparține cu drept de proprietate inculpatului, utilizat pentru săvârșirea infracțiunii.

În motivarea apelului a invocat că:

- instanța de judecată i-a numit lui Ghilețchi P. pedeapsă prea blândă și ilegal a dispus scoaterea de sub sechestru și restituirea lui Ghilețchi P. a automobilului de model Skoda Fabia cu n/î XXXXX;

- instanța de judecată ignorând prevederile art. 106 alin. (2) lit. a) Cod penal, a dispus restituirea inculpatului a automobilului de model Skoda Fabia cu n/î XXXXX;

- în cazul de față locul săvârșirii faptei este s. Văratice r-nul Rîșcani, iar automobilul a fost utilizat de către Ghilețchi P. pentru deplasare cu minora Xxxxx la marginea satului, pentru a nu fi văzuți de terțe persoane și totodată utilizat pentru întreținerea cu aceasta a mai multor raporturi sexuale;

- suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune nu-și va realiza scopul de prevenire a activității criminale, nefiind luat în considerație gradul social - periculos al faptei, ce a fost comisă în privința unei minore, ce va avea urmări negative psiho-emoționale pe parcursul vieții.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 februarie 2018, a fost admis apelul declarat, fiind casată sentința în latura stabilirii pedepsei penale și pronunțată în această parte a unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Ghilețchi P., condamnat în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, i-a fost aplicată pedeapsă pe un termen de 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis. În rest dispozițiile cu privire la corpurile delictelor au fost menținute.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, în cadrul dezbaterilor judiciare în instanța de fond și cea de apel inculpatul a recunoscut întreținerea cu partea vătămată Xxxxx a mai multor raporturi sexuale, cunoscând de vârsta ei minoră sub 16 ani, depunând declarații benevole în ce privește circumstanțele comiterii ei, împrejurările expuse coroborând întru-tot cu ansamblul probelor administrate în prezenta cauză, căror instanța de fond le-a dat apreciere obiectivă prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al concludenței, utilității, pertinentei, veridicității și coroborării reciproce, cu expunerea lor nemijlocită în conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată, servind obiect de examinare în cadrul cercetărilor judecătorești și statuarea la baza sentinței adoptate, motivare pe care instanța de apel a acceptat-o și însușit-o.

Instanța de apel a reținut că soluția instanței de fond privind constatarea prin prisma probelor administrate, în acțiunile lui Ghilețchi P. a infracțiunii prevăzute la

art. 174 alin. (1) Cod penal este corectă, fiind bazată pe împrejurările de fapt și aspectele de drept, cărora li s-a dat o apreciere obiectivă pe parcursul soluționării cazului.

Respectiv, constatând ca fiind dovedită fapta imputată inculpatului Ghilețchi P., instanța de apel a menționat lipsa în conținutul sentinței de condamnare a careva circumstanțe atenuante, ce ar permite suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare pentru o anumită perioadă de probațiune. De aceea, casând în această parte sentința, instanța de apel la adoptarea unei soluții noi privind înăsprirea pedepsei penale pentru inculpatul Ghilețchi P. a ținut cont în deplină măsură, de dispozițiile art. 61 Cod penal ce dezvăluie scopul pedepsei penale cum ar fi: restabilirea echității sociale prin crearea la partea vătămată a încrederii că drepturile și garanțiile ei ocrotite de legea penală, au fost respectate și asigurate într-un proces penal, sub aspectul protecției acordate de către organele statale, ce au dispus condamnarea făptuitorului pentru acțiunile ilegale întreprinse în privința sa, astfel primind satisfacție morală de la faptul, că acțiunile ilicite a făptuitorului nu au tolerate într-o societate civilizată. Respectiv pedeapsa numită inculpatului, trebuie să fie una proporțională în raport cu gravitatea și caracterul prejudiciabil a faptelor comise, având drept scop educarea celui vinovat, pentru prevenirea continuării activității criminale.

De rând cu aceasta, dispozițiile art. 75 Cod penal reglementează criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, care în cazul din speță rezultă gravitatea faptei comise, pentru care legiuitorul a prevăzut în exclusivitate pedeapsa închisorii, ținând cont de valorile sociale ocrotite de norma materială, urmările prejudiciabile survenite pentru integritatea fizică a părții vătămate în raport cu aspectul moralității sociale; personalitatea inculpatului, care deși este la prima abatere de lege, având un copil minor la întreținere și o caracteristică pozitivă la locul de domiciliu, nu a conștientizat pericolul social și nu a manifestat un regret sincer pentru cele săvârșite, în lipsa căinței active prevăzută la art. 57 Cod penal.

În acest context instanța de apel a reținut, că unicul motiv pentru care instanța a dispus prin prisma art. 90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o anumită perioadă de probațiune, a servit opinia victimei și reprezentantului legal, care însă s-a schimbat la etapa judecării apelului, reieșind din comportamentul post faptic a inculpatului, manifestat față de victima minoră și aspectul moral de care a dat dovadă.

De altfel, instanța de apel a menționat, că infracțiunile privind viața sexuală având o profundă semnificație antisocială, generează repercusiuni deosebit de dăunătoare pe plan social, mai ales în cazul victimelor minore, ce începând viața sexuală la o vârstă timpurie nu sunt suficient de dezvoltate din punct de vedere fizic și moral, ceea ce ar putea genera consecințe nefaste asupra dezvoltării lor fizice, psihice și morale ulterioare, or inviolabilitatea sexuală a minorilor constituie o condiție importantă a dezvoltării lor sexuale și morale.

Respectiv, întru atingerea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale, corectarea celui vinovat, precum și prevenirea comiterii atât de către el, cât și

de către alte persoane a unor fapte penale similare, instanța de apel prin admiterea cerinței formulate în apel, a considerat necesar de a înăspri pedeapsa penală pentru inculpatul Ghilețchi P., prin excluderea dispozițiilor art. 90 Cod penal.

Cât privește solicitarea acuzatorului de stat privind confiscarea specială, ce constă în trecerea forțată și gratuită a mijlocului de transport de model „Skoda Fabia” cu n/î XXXXX, ce-i aparține inculpatului cu drept de proprietate, instanța de apel a reținut că caracterul argumentat cu expunerea explicită în conținutul sentinței a temeiurilor drept pentru care instanța a dispus respingerea ei, susținând această poziție prin respingerea în această parte a cerințelor din apel.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către:

6.1 Procuror, care solicită casarea parțială a acesteia, în partea confiscării speciale, cu admiterea solicitării de confiscare specială, cu trecerea forțată și gratuită în proprietatea statului a automobilului de model „Skoda Fabia” cu n/î XXXXX, ce aparține cu drept de proprietate lui Ghilețchi P., utilizat de acesta la comiterea infracțiunii.

În motivarea cererii invocă:

- cu toate că instanțele de fond au reținut în sarcina lui Ghilețchi P. comiterea infracțiunii incriminate, ambele instanțe au neglijat faptul utilizării mijlocului de transport, automobilului de model „Skoda Fabia” cu n/î XXXXX, la săvârșirea faptei infracționale;

- instanța de apel nu a argumentat poziția sa referitor la respingerea solicitării procurorului privind confiscarea specială a automobilului, indicând doar la susținerea poziției primei instanțe;

- instanțele de fond nu au clarificat obiectiv circumstanțele cauzei examinate, prin prisma necesității de confiscare specială a automobilului utilizat la comiterea infracțiunii, adoptând hotărâre neargumentată în această latură.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6.2 Avocatul Popescu D. în numele inculpatului, prin care solicită casarea acesteia și menținerea sentinței.

În motivarea cererii invocă:

- instanța de apel judecând cauza și pronunțând o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, contrar prevederilor art. 413 alin. (5) Cod de procedură penală, nu a oferit cuvânt avocatului inculpatului;

- în cadrul judecării cauzei în instanța de apel, contrar prevederilor art. 413 alin. (5), (6) Cod de procedură penală, apărătorului Lupacescu V., cât și inculpatului Ghilețchi P., nu li s-a oferit cuvânt în dezbaterile judiciare, fapt care se confirmă prin procesul-verbal al ședinței de judecată din data de 14.02.2018, la fel, apărătorului Lupacescu V., cât și inculpatului Ghilețchi P., nu li s-a oferit dreptul la replică;

- instanța de apel a încălcat grav dreptul la apărare al inculpatului;

- instanța de apel a omis etapa de cercetare a probelor în ordine de apel, iar procurorul nu a invocat careva probe în susținerea apelului înaintat, fapt ce lezează dreptul inculpatului la un proces echitabil;

- decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, a fost încălcat accesul liber la justiție, instanța de apel a aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, neîntemeiat a înăsprit pedeapsa și a exclus din sentință prevederile dispozițiilor art. 90 Cod penal, în privința lui Ghilețchi P.;

- circumstanțele în care a fost comisă infracțiunea incriminată inculpatului, determină asupra incorectitudinii excluderii de către instanța de apel a aplicării instituției suspendării condiționate a executării pedepsei, în privința inculpatului Ghilețchi P., având în vedere că inculpatul pentru prima oară a comis infracțiunea, se caracterizează pozitiv la locul de trai, nu are antecedente penale, a recunoscut vinovăția, a recuperat integral prejudiciul material și moral, are un copil minor la întreținere, se căiește de cele săvârșite;

- concluzia primei instanțe, precum că corijarea inculpatului este posibilă și prin aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, este una absolut corectă și întemeiată;

- instanța de apel greșit și-a motivat soluția de individualizare a exercitării pedepsei în privința inculpatului și nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, susținând o poziție eronată în ce privește excluderea aplicării față de inculpat a dispoziției art. 90 Cod penal;

- drept circumstanțe de individualizare a pedepsei în sensul atenuării acesteia, care intră sub incidența art. 76 alin. (2) Cod penal, pot fi recunoscute: consimțământul victimei, motivul de compătimire cu care a acționat vinovatul, întreținerea părinților inapți de muncă, etc.;

- instanța de apel, nu a motivat decizia și în partea în care nu a recunoscut în temeiul art. 76 alin. (2) Cod penal, așa circumstanțe atenuante vădite, prezente în speță cum sunt: căița sinceră de cele comise; lipsa de antecedente penale; la locul de domiciliu se caracterizează pozitiv, la întreținere are un copil minor; a existat consimțământul lui Xxxxx la întreținerea raportului sexual, partea vătămată minoră cât și reprezentantul legal al părții vătămate minore nu doresc ca să fie tras la răspundere penală;

- în cadrul cercetării judecătorești, în prima instanță, prin înscrisurile anexate la materialele cauzei (certificatul de naștere a copilului minor, revendicare, caracteristică de la locul de domiciliu) care s-au păstrat actualitatea și au fost reconfirmate și în instanța de apel, a fost dovedită și constatată prezența în speță a mai multor circumstanțe care pot fi luate în considerație ca fiind atenuante și anume, inculpatul Ghilețchi P., anterior nu a fost tras la răspundere penală sau condamnat, pentru prima dată a săvârșit infracțiunea, recunoaște că a făcut rău, ceea ce echivalează cu căița sinceră de cele comise, nu are antecedente penale, la locul de domiciliu se caracterizează pozitiv, la întreținere are un copil minor, a existat consimțământul lui Loredana M. la întreținerea raportului sexual, la caz, lipsesc careva consecințe grave, partea vătămată minoră cât și reprezentantul legal al părții vătămate minore nu doresc ca inculpatul să fie tras la răspundere penală;

- deși în speță, există circumstanțe atenuante vădite prevăzute la art. 76 alin. (1) lit. e), f) Cod penal și anume repararea benevolă a pagubei pricinuite sau înlăturarea

daunei cauzate și recunoașterea vinovăției, instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că ele lipsesc;

- următoarele circumstanțe: anterior el nu a fost tras la răspundere penală sau condamnat, pentru prima dată a săvârșit infracțiunea; recunoaște că a făcut rău, ceea ce echivalează cu căința sinceră de cele comise; nu are antecedente penale; la locul de domiciliu se caracterizează pozitiv; la întreținere are un copil minor; a existat consimțământul lui Xxxxx, la întreținerea raportului sexual; la caz, lipsesc careva consecințe grave; partea vătămată minoră cât și reprezentantul legal al părții vătămate minore nu doresc ca inculpatul să fie tras la răspundere penală, urmează a fi luate în considerație ca fiind atenuante în temeiul art. 76 alin. (2) Cod penal;

- decizia este contradictorie, astfel instanța de apel pe de o parte a acceptat motivarea expusă în sentință și în așa mod a însușit și circumstanțele constatate în baza cărora prima instanță a ajuns la concluzia că nu este rațional ca inculpatul să execute pedeapsa cu închisoare și găsește necesar de a-i aplica prevederile art. 90 Cod penal, iar pe de altă parte respinge constatările făcute de prima instanță, privind aplicarea în privința lui Ghilețchi P. a prevederilor art. 90 Cod penal;

- faptul că instanța de apel a ignorat prevederile art. 413, 414 Cod de procedură penală și nu a analizat baza probatorie, din care rezultă prezența circumstanțelor atenuante, a condus la concluzia eronată privind lipsa în conținutul sentinței de condamnare a careva circumstanțe atenuante, ce ar permite suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare pe o anumită perioadă de probațiune;

- instanța de apel, eronat a ajuns la concluzia că unicul motiv pentru care instanța a dispus prin prisma art. 90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pentru o anumită perioadă de probațiune, a servit opinia victimei și reprezentantului ei legal, care însă s-a schimbat la etapa judecării apelului, reieșind din comportamentul post faptic, manifestat față de victima minoră și aspectul moral de care a dat dovadă;

- concluzia instanțelor de fond că inculpatul Ghilețchi P. a recunoscut parțial vinovăția, este una eronată, greșită și care nu corespunde materialelor cauzei, fiind stabilită eronat fapta, or, recunoașterea integrală a vinovăției în comiterea faptei consumate prevăzută de dispoziția normei Părții Speciale a Codului penal și în acel timp nerecunoașterea locului comiterii faptei prin indicarea unui alt loc în care a fost comisă fapta, în cazul în care locul săvârșirii faptei nu este un semn obligatoriu al componenței infracțiunii, nu are importanță la calificarea faptei și nu este indicat în rechizitoriu ca circumstanță agravantă. Nu echivalează cu recunoașterea parțială a vinovăției, dar constituie în sine recunoașterea integrală a vinovăției;

- instanța de apel, ilegal a ținut cont de solicitarea părții vătămate și a reprezentantului ei legal privind înăsprirea pedepsei penale, or aceștia nu au solicitat înăsprirea pedepsei penale, în privința inculpatului Ghilețchi P., totodată, partea vătămată și reprezentantul ei legal nu au atacat cu apel sentința;

- instanța de apel nu a analizat sentința primei instanțe prin prisma condiției prevăzute expres în alin. (1) art. 90 din Cod penal și anume, nu a analizat concluzia instanței că nu este rațional ca inculpatul să execute pedeapsa stabilită și că scopul

pedepsei poate fi atins și fără executarea acesteia, în acest sens, instanța de apel nu a constatat încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile de fapt și de drept, precum și referitor la aplicarea de către prima instanță a dispozițiilor prevăzute la art. 90 Cod penal și nu a constatat că este greșită concluzia primei instanțe că nu este rațional ca inculpatul să execute pedeapsa stabilită.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

6.3 Reprezentantul legal Miron D. al părții vătămate minore, Xxxxx, care solicită casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului invocă:

- instanța de apel greșit a exclus din sentință suspendarea condiționată a executării pedepsei, în privința inculpatului Ghilețchi Petru, prevăzută de art. 90 Cod penal;

- la pronunțarea deciziei, instanța de apel, eronat și greșit a ajuns la concluzia că în speță, lipsesc careva circumstanțe atenuante ce ar permite aplicarea în privința inculpatului a dispozițiilor art. 90 Cod penal. În acest sens, decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și anume, instanța de apel nu a motivat decizia în partea în care nu a reținut circumstanțele atenuante prezente în speță, cum sunt: inculpatul și-a recunoscut parțial vinovăția; se căiește sincer de cele comise; nu dispune de antecedente penale; a recuperat atât prejudiciul material cât și cel moral, la locul de domiciliu se caracterizează pozitiv, la întreținere are un copil minor;

- a solicitat ca să fie aplicată pedeapsa conform legii. Totodată, nu a schimbat opinia și nu a solicitat ca Ghilețchi P. să fie pedepsit cu executare reală a pedepsei. După comiterea infracțiunii, inculpatul nu a avut careva comportament post factic negativ asupra pății vătămate Xxxxx;

- suspendarea executării pedepsei pe un termen de trei ani, este suficientă ca Ghilețchi P. să se corecteze;

- instanța de apel eronat a interpretat declarațiile sale ca reprezentant legal al părții vătămate Xxxxx, la fel, a interpretat greșit declarațiile părții vătămate Xxxxx și a individualizat eronat pedeapsa aplicată inculpatului Ghilețchi P. și anume, eronat a înăsprit pedeapsa aplicată acestuia, prin excluderea dispozițiilor art. 90 Cod penal.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, au depus referință privind opinia asupra recursurilor declarate:

7.1 Reprezentantul legal Miron D. al părții vătămate minore, Xxxxx, solicitând admiterea recursului avocatului inculpatului, cu casarea deciziei și menținerea sentinței.

7.2 Avocatul Popescu D. în numele inculpatului, solicitând de a respinge recursul procurorului ca inadmisibil, deoarece automobilul de model „Skoda Fabia” cu n/î XXXXX, nu este mijloc de săvârșire a infracțiunii, dar conform rechizitoriului prezintă locul săvârșirii infracțiunii și nu cade sub incidența art. 106 alin. (2) lit. a) Cod

penal. Totodată, în conținutul recursului nu sunt indicate motivele cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate, cu indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427, invocate în recurs și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauză.

8. Judecând recursurile în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acestea urmează a fi respinse, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Reieșind din prevederile alin. (2) art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 aceluiași Cod.

În conformitate cu art. 427 Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Recurenții, invocă ca temeiuri pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, conform cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Întru susținerea poziției sale, instanța de recurs remarcă prevederile art. 414 alin. (1), (5) Cod de procedură penală, unde este prevăzut că *instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

Potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, *decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.*

Din textul recursurilor, Colegiul atestă, că autorii nu contestă starea de fapt stabilită de către instanțele de fond și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, din care considerente nu se va expune referitor la aceste aspecte, însă procurorul invocă doar dezacordul cu faptul neconfiscării speciale a automobilului de model „Skoda Fabia” cu n/î XXXXX, ce aparține cu drept de proprietate lui Ghilețchi P., iar avocatul Popescu D. în numele inculpatului și reprezentantul legal Miron D. al părții vătămate minore, își exprimă dezacordul cu înăsprirea pedepsei de către instanța de apel și excluderea din sentință a prevederilor art. 90 Cod penal, în privința lui Ghilețchi P.

Analizând textul deciziei atacate, Colegiul constată că, temeiul invocat de către recurenți, prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu și-a găsit

confirmarea la examinarea recursurilor declarate, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel declarată, hotărârea cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată, inclusiv și asupra chestiunii invocate de procuror și menționată mai sus. Din textul deciziei recurate se atestă, că instanța de apel, a statuat corectitudinea concluziei primei instanțe de a nu supune confiscării speciale automobilul de model „Skoda Fabia” cu n/î XXXXX, ce aparține cu drept de proprietate lui Ghilețchi P.

Instanța de recurs consideră că, de fapt prin argumentele invocate sub aspectul temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, procurorul își exprimă dezacordul cu motivarea hotărârii instanței de apel referitor la neaplicarea prevederilor art. 106 Cod penal – confiscarea specială a automobilul de model „Skoda Fabia” cu n/î XXXXX, ce aparține cu drept de proprietate lui Ghilețchi P.

Cu referire la critica recurentului, precum că ambele instanțe au neglijat faptul că Ghilețchi P. a utilizat mijlocului de transport, automobilul de model „Skoda Fabia” cu n/î XXXXX, la săvârșirea faptei infracționale, Colegiul penal lărgit verificând actele și lucrările dosarului constată, că în cuprinsul filei 106 în sentință, se motivează corespunzător, că automobilul de model „Skoda Fabia” cu n/î XXXXX, ce aparține cu drept de proprietate lui Ghilețchi P., nu a fost utilizat pentru săvârșirea infracțiunii, dar se consideră locul săvârșirii faptei de către inculpat.

Astfel, dispoziția art. 106 alin. (1) și (2) lit. a) Cod penal, prevede că, confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin. (2). În cazul în care aceste bunuri nu mai există, nu pot fi găsite sau nu pot fi recuperate, se confiscă contravaloarea acestora. Sunt supuse confiscării speciale bunurile (inclusiv valorile valutare), utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni.

În prezenta speță se constată, că Ghilețchi A. a întreținut cu Xxxxx mai multe raporturi sexuale, cu consimțământul ultimei, în salonul automobilului de model „Skoda Fabia” cu n/î XXXXX, știind cu certitudine că aceasta nu a împlinit vârsta de 16 ani, săvârșind infracțiunea prevăzută de art. 174 alin. (1) Cod penal.

Colegiul penal lărgit reține că în cazul dat victima și-a exprimat consimțământul la întreținerea raporturilor sexuale, a înțeles semnificația actului la care a fost supusă, adică a avut discernământ, astfel instanța de recurs atestă că infracțiunea în cauză putea fi comisă în diferite împrejurări și locuri. Reieșind din cele expuse, Colegiul penal atestă că automobilul de model „Skoda Fabia” cu n/î XXXXX, a fost folosit ca confort la întreținerea raporturilor sexuale, dar nu a facilitat comiterea infracțiunii, inculpatul și partea vătămată eschivându-se de văzul lumii.

Astfel, instanța de recurs conchide, că instanțele de fond just au respins cerințele procurorului privind confiscarea specială a automobilului de model „Skoda Fabia” cu n/î XXXXX, ce aparține cu drept de proprietate lui Ghilețchi P., în salonul căruia a

avut loc infracțiunea, deoarece bunul în cauză nu cade sub incidența art. 106 alin. (2) lit. a) Cod penal.

De asemenea, Colegiul penal consideră, că nu sunt întemeiate nici criticile avocatului Popescu D. referitoare la faptul că, instanța de apel nu a oferit cuvânt avocatului inculpatului, totodată apărătorului Lupacescu V., cât și inculpatului, nu li s-a oferit cuvânt în dezbaterile judiciare, fapt care se confirmă prin procesul-verbal al ședinței de judecată din data de 14.02.2018, la fel nu li s-a oferit dreptul la replică și a omis etapa de cercetare a probelor în ordine de apel. La alegațiile date, instanța de recurs, reieșind din înregistrarea audio a ședinței de judecată care este parte integrantă a procesului-verbal, reține că instanța de apel în conformitate cu prevederile art. 413 alin. (5) Cod de procedură penală, a oferit cuvânt procurorului, reprezentantului legal al părții vătămate minore, inculpatului Ghilețchi P. și avocatului acestuia, totodată la solicitarea avocatului Lupacescu V., a audiat partea vătămată pe marginea cererii de apel. Ulterior, părțile la solicitarea instanței de apel au declarat că, nu au întrebări pe marginea apelului, de asemenea, în susținerea cerințelor nu au solicitat să facă trimitere la careva probe. La fel, fiind oferit cuvântul în procesul dezbaterilor, părțile au declarat că rămân pe pozițiile expuse. Astfel, Colegiul penal reține că instanța de apel just, reieșind din faptul că în procesul dezbaterilor nu au apărut chestiuni noi, a trecut la acordarea ultimului cuvânt inculpatului, în conformitate cu prevederile art. 413 alin. (7) Cod de procedură penală, fără a audia replicile.

Astfel, instanța de apel în cadrul ședinței de judecată a respectat prevederile Codului de procedură penală, nefiind încălcate careva drepturi ale inculpatului.

Nu pot fi reținute ca întemeiate de către Colegiul penal, argumentele avocatului Popescu D. și a reprezentantului legal al părții vătămate minore invocate în recursuri referitoare la faptul, că decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, a fost încălcat accesul liber la justiție, instanța de apel a aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, neîntemeiat a înăsprit pedeapsa și a exclus din sentință prevederile dispozițiilor art. 90 Cod penal, în privința lui Ghilețchi P.

La acest capitol, analizând temeiurile invocate pentru recurs, în raport cu circumstanțele și materialele cauzei, Colegiului penal consideră, că în prezenta speța nici unul din ele nu este incident cazurilor de casare, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilită pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal, din care considerent instanța de recurs respinge argumentul recurentului, precum că a fost limitat dreptului inculpatului de acces la instanța judecătorească, încălcând dreptul acestuia la un proces echitabil.

În viziunea Colegiului penal, instanța de apel a motivat desfășurat hotărârea adoptată privind casarea sentinței de aplicare în privința inculpatului a pedepsei penale în baza art. 90 Cod penal, iar decizia instanței de apel corespunde prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv alegațiile invocate de

recurenți privitor la prezența temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu sânt incidente pentru desființarea hotărârii instanței de apel și vor fi analizate sub aspectul prezenței temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Instanța de recurs consideră că, în prezenta speță nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs invocat de către avocatul Popescu D. și reprezentantul legal al părții vătămate minore, și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în ce privește individualizarea pedepsei, și anume prin aplicarea inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării pedepsei, pe o perioadă de probațiune.

Prin urmare, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Conform principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale, în coraport cu criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanța de recurs reține că inculpatul a fost condamnat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal, sancțiunea căruia, prevede pedeapsă cu închisoare de la 3 la 7 ani, iar conform art. 16 alin. (4) Cod penal, aceasta se clasifică ca infracțiune gravă.

Colegiul notează că, instanțele de judecată trebuie să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave, deosebit de grave și excepțional de grave.

Analizând însă, textul deciziei contestate Colegiul atestă, că la stabilirea pedepsei lui Ghilețchi P. instanța de apel, a ținut seama pe deplin de prevederile art. 61, 75 Cod penal, precum și de gravitatea infracțiunii săvârșite ce face parte din categoria celor grave, urmările prejudiciabile survenite pentru integritatea fizică a părții vătămate în raport cu aspectul moralității sociale, comportamentul post faptic al inculpatului, manifestat față de victima minoră și aspectul moral de care a dat dovadă, personalitatea inculpatului care este la prima abatere de la lege, având un copil minor la întreținere și o caracteristică pozitivă la locul de domiciliu.

Prin urmare, această instanță, ținând cont de circumstanțele menționate și de prevederile art. 78 alin. (1) lit. a) Cod penal, a stabilit inculpatului pedeapsa minimă cu închisoare prevăzută la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod.

Totodată, Colegiul consideră, că instanța de apel just a conchis că nu sânt suficiente împrejurări pentru a aplica o pedeapsă condiționată cu suspendare conform art. 90 alin. (1) Cod penal, ținând cont de gravitatea infracțiunii și valorile sociale ocrotite de norma materială, urmările prejudiciabile survenite pentru integritatea fizică a părții vătămate în raport cu aspectul moralității sociale, comportamentul post faptic al inculpatului, manifestat față de victima minoră și aspectul moral de care a dat dovadă. Astfel, în viziunea instanței de recurs, instanța de apel just a conchis că reeducarea și corijarea inculpatului este imposibilă fără izolare de societate, fiindu-i numită pedeapsa de 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Reieșind din circumstanțele expuse, Colegiul penal constată că instanța de apel a argumentat pe deplin motivele pentru care a aplicat inculpatului în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, pedeapsa reală cu închisoare, urmare a circumstanțelor expuse mai sus, din care considerent, instanța de recurs respinge ca neîntemeiate afirmațiile precum că instanța de apel i-a aplicat o pedeapsă prea aspră, ce a fost individualizată contrar prevederilor legale, cu încălcarea art. 61 Cod penal.

Nu pot fi reținute ca întemeiate de către Colegiul penal, argumentele părții apărării invocate în recurs referitoare la faptul, că instanța de apel, nu a motivat decizia și în partea în care nu a recunoscut în temeiul art. 76 alin. (2) Cod penal, circumstanțe atenuante, prezente în speță cum sunt: anterior nu a fost tras la răspundere penală sau condamnat, pentru prima dată a săvârșit infracțiunea; recunoaște că a făcut rău, ceia ce echivalează cu căința sinceră de cele comise; nu are antecedente penale; la locul de domiciliu se caracterizează pozitiv; la întreținere are un copil minor; a existat consimțământul lui Xxxxx, la întreținerea raportului sexual; la caz, lipsesc careva consecințe grave; partea vătămată minoră cât și reprezentantul legal al părții vătămate minore nu doresc ca inculpatul să fie tras la răspundere penală; motivul de compătimire cu care a acționat vinovatul; întreținerea părinților inapți de muncă. La aceste alegații, Colegiul notează, că la examinarea cauzei în instanța de apel, această instanță a ținut cont de faptul că, inculpatul a săvârșit pentru prima dată o infracțiune, prezența unui copil minor la întreținere, astfel aceste circumstanțe au avut ca efect aplicarea prevederilor art. 78 Cod penal, în cumul cu alte circumstanțe reținute de către instanța de apel. Cât privește celelalte circumstanțe nominalizate de către recurent, acestea nu sunt expres prevăzute ca fiind atenuante în norma art. 76 Cod penal, fiind prerogativa instanțelor de fond de a considera ca atenuante alte circumstanțe, decât cele prevăzute expres de lege, așa cum prevede alin. (2) al aceleiași norme.

Totodată, instanța de recurs respinge și alegațiile recurenților precum că, deși în speță, există circumstanțe atenuante vădite prevăzute la art. 76 alin. (1) lit. e), f) Cod penal și anume repararea benevolă a pagubei pricinuite sau înlăturarea daunei cauzate și recunoașterea vinovăției, instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că ele lipsesc. La acest capitol, Colegiul penal reține, că inculpatul în cadrul ședinței de judecată a declarat că își recunoaște parțial vinovăția, iar prezența circumstanței precum că inculpatul a reparat benevol paguba părții vătămate, nu poate răsturna

situația de fapt la stabilirea pedepsei inculpatului, reieșind din gravitatea infracțiunii săvârșite și valoarea socială a acesteia, totodată impactul asupra victimei minore.

De asemenea, Colegiul penal lărgit consideră juste concluziile instanței de apel, precum că infracțiunile privind viața sexuală, au o profundă semnificație antisocială, generează repercusiuni deosebit de dăunătoare pe plan social, mai ales în cazul victimelor minore, care începând viața sexuală la o vârstă timpurie, nu sunt suficient de dezvoltate din punct de vedere fizic și moral, ceea ce ar putea genera consecințe nefaste asupra dezvoltării lor fizice, psihice și morale ulterioare, or inviolabilitatea sexuală a minorilor constituie o condiție importantă a dezvoltării lor sexuale și morale.

Totodată, Colegiul penal specifică că potrivit alin. (1) art. 90 Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă.* Așa dar, din conținutul normei enunțate, rezultă că instanța de judecată poate dispune suspendare condiționată a executării pedepsei, în caz că va considera necesar, adică din sensul acestei norme această prevedere poartă un caracter facultativ și nu unul imperativ.

În altă ordine de idei, Colegiul penal consideră nefondată critica recurenților, precum că instanța de apel a ignorat prevederile art. 413, 414 Cod de procedură penală și nu a analizat baza probatorie, din care rezultă prezența circumstanțelor atenuante, ce a condus la concluzia eronată privind lipsa în conținutul sentinței de condamnare a careva circumstanțe atenuante, ce ar permite suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare pe o anumită perioadă de probațiune. La această critică, Colegiul penal reține că instanța de apel în motivarea deciziei just a menționat că, constatând temeinicia concluziei judiciare referitor la fapta reținută în acțiunile inculpatului Ghilețchi P. și încadrarea ei juridică corectă în aspectul legii penale, precum și necontestarea de către partea apărării, consideră inoportun să se expună asupra bazei probatorii, ce nu a fost pusă la îndoială și nu s-a solicitat pentru cercetare de către părți în instanța de apel.

Cu referire la argumentele, precum că instanța de apel, ilegal a ținut cont de solicitarea părții vătămate și a reprezentantului ei legal privind înăsprirea pedepsei penale, or aceștia nu au solicitat înăsprirea pedepsei penale, în privința inculpatului Ghilețchi P., totodată, partea vătămată și reprezentantul ei legal nu au atacat cu apel sentința, Colegiul penal lărgit menționează că în ședința instanței de apel reprezentantul legal al părții vătămate minore, a susținut apelul procurorului, solicitând să fie aplicată față de inculpat pedeapsa închisorii.

Ce ține de argumentul avocatului Popescu D. precum că decizia este contradictorie, Colegiul îl consideră nefondat, deoarece instanța de apel a menționat că soluția instanței de fond privind constatarea prin prisma probelor administrate, în

acțiunile lui Ghilețchi P. a infracțiunii prevăzute de art. 174 alin. (1) Cod penal, este corectă, fiind bazată pe împrejurările de fapt și aspectele de drept cărora li s-a dat apreciere obiectivă pe parcursului soluționării cauzei, însă această instanță a considerat necesar de a casa parțial sentința, cu adoptarea unei noi soluții de înăsprire a pedepsei inculpatului.

Având în vedere toate împrejurările cauzei, instanța de recurs consideră, că pedeapsa de 3 ani închisoare, stabilită în sarcina inculpatului și modalitatea de executare a acesteia, a fost individualizată corect și în așa fel încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai blânde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

Astfel, Colegiul statuează că, pedeapsa individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Sumând cele expuse, instanța de recurs consideră, că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare în sensul casării deciziei contestate, iar la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, fiind corect individualizată pedeapsa inculpatului conform prevederilor legale.

Având ca reper cele menționate supra, Colegiul penal concluzionează că recursurile declarate sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse ca inadmisibile.

9. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E:

Se resping ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Formusatii Andrei, avocatul Popescu Dorin în numele inculpatului și reprezentantul legal Miron Dinu al părții vătămate minore, Xxxxx, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 februarie 2018, în cauza penală privindu-l pe **Ghilețchi Petru Xxxxx**.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 10 iulie 2018.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion